

הַיְלָדִים מִכֶּפֶר הָעֵרְפֶּל בְּעֵמֶק הַסְּעָרוֹת

ספֶּרָה וְאַיִרָה: תּוֹמָר רוֹזֶן גְּרִיִּיס

930 הַשָּׁקִיט

1. הַבְּלוּעַ
2. הָאֶלְבֵּטְרוֹס
3. הַחֲלוּמוֹת
4. הַמְּנַהֵרָה הָאֶפְלָה
5. הַבְּנוֹת מְפִתְעוֹת
6. בְּדֶרֶךְ אֶל עֵמֶק הַסְּעָרוֹת
7. סְעָרַת הָאֵשׁ
8. סְעָרַת הַחוֹל
9. הַחֲטִיפָה
10. סְעָרַת הַרְעָמִים
11. סְעָרַת הַבְּרָקִים
12. סְעָרַת הַמַּיִם
13. כְּשׁוֹף הַדֶּף הַרוּחַ
14. לוֹטִי
15. סְעָרַת הַרוּחוֹת
16. סְעָרַת הַשְּׁלֵגִים
17. טָקֵס הַחֲנִיכָה

הילדים מכפר הערפל בעמק הסערות

1. הבלוע

בלוע הצריחים היה המקום המפחיד ביותר בטירה שבכפר הערפל. שלושת הצריחים הגבוהים שבטירה הובילו למקום שבעצם אין ממנו חזרה. תוך צעד אחד או שניים, מי שנכנס אל כל אחד מהם היה מחליק לתוך לוע חלקלק דמוי גביע שהלך ונעשה צר כלפי מטה, עשוי אבן דולומיט מלטשת היטב. כל הצריחים הובילו לאותו לוע, שהיתה לו צורה של בלוע ולכן קראו לו בלוע הצריחים. הענין היה, שכלם היו חזבים לעבור בו. לכן עצם המחשבה עליו עוררה פחד סתום בלבבות כל הילדים והילדות, שידעו שנגיע הרגע שבו הם יצטרכו לדרוך שם – ולהחליק.

הבלוע הוביל למטה בסחרור מבהיל למדי והלך ונעשה צר בקצהו התחתון, אבל שם נעצר קצת השפוע שלו, הוא נעשה מעט פחות תלול והפך למנהרה צרה וחלקלקה. בהמשך התפתלה המנהרה הצדה ברידה שלפעמים היתה חזקה ולפעמים – מתונה יותר. מי שהלך בה היה צריך לדאוג להביא אתו פנס או שנגאלץ ללכת בחושך כמעט מחלט. לפעמים היה צורך להחליק בשיבה, אחרת אי אפשר היה ללכת זקוף – קודם כל, כי התקרה היתה נמוכה מדי אפילו לילד, ושנית – כי האבן היתה חלקלקה מאוד ואפשר היה להחליק בקלות ולפול. הבלוע היה מפחיד כל כך, בין השאר, כיון שכלם ידעו שאחרי שעוברים בו כבר אי אפשר לחזור אחורנית ותעבורנה שנים רבות לפני שאפשר יהיה לחזור לבקר בכפר הערפל. אבל כלם גם שמעו וידעו, שמעבר לבלוע הצריחים ואחרי המנהרה הארצה והחשוכה מגיעים לעמק הסערות, המלא הרפתקאות מרתקות, ולכך צפו כלם בהתרגשות מהולה בחשש. ברור שגם הילדים האמיצים ביותר הרגישו חשש זה, מפני מקום שעדין לא היו בו אף פעם מאז שימדו אל כפר הערפל, אבל הם בדרך כלל הסתירו את חששם והשתדלו שכל האחרים יקבלו את הרושם שהם לא פוחדים בכלל.

מורן ולוטס היו חברים טובים מאוד, שגרו לא רחוק זה מזה בכפר הערפל. למורן היו תלתלים בהירים ועינים חומות. עיניו של לוטס היו כהות ושערו חום וחלק, והיה גבוה במעט מחברו. כפר הערפל עצמו שכן על הר מאוד גבוה. הכפר היה עטוף תמיד בערפל, כיון שזה המקום שאליו אפשר לרדת מהשמים דרך העננים אל האדמה. בשביל מורן ולוטס וכל שאר הילדים, הכפר היה אפוף קסמים וכמעט כל מקום בו היה מרתק. עדין היה קל מאוד לדבר בו עם המלאכים, כיון שהם היו בו כמעט כל הזמן ועזרו לילדים לרדת אל האדמה. הוא היה מוצף קשתות-בענן נוצצות ומרהיבות, כי אור השמש וצעיפי הגשם הרבים יצרו עבור כל הילדים הקטנים מקום קסום ומפלא. זה היה מקום שבו הם הרגישו עטופים ואהובים והשתאו על היופי עד כדי כך, שלא התנגעו יותר מדי אל שמי הכוכבים שמהם הגיעו.

למורן ולוטס היה שם מקום מסתור מיוחד משלהם, שבו היו נפגשים ומדברים על סודותיהם ומרגישים כאלו הם רחוק מהבית ומן האחים והאחיות הקטנים שלהם. זו היתה מערת סלע אפופת ערפל, שכאשר שהו בתוכה, אף אחד לא יכול היה לראות אותם בכלל.

על הסוד של בלוע הצריחים הם דברו בפעם הראשונה ביום אחד, שבו ירד גשם כל כך חזק שדמה למבול ממש. הם היו רטובים לגמרי והצטופפו להם בתוף מערת הסלע שלהם.

"שמעת על הבלוע?" שאל לוטס והלב שלו קצת רעד, כי הוא מאוד רצה לא להרגיש כל כך פוחד.

"כן, ואתה? איך אתה יודע עליו?" אמר מורן, ששמח בלבו שלוטס התחיל לדבר על זה.

"יום אחד, כשחתרתי בסירה שלי על ימת הערפל, בא אלי אלבטרוס ענקי והתישב לידי על מעקה הסירה. הוא ספר לי על כל הענין. ואתה?" אמר לוטס.

"גם אלי הוא בא! האמת – די פחדתי כשהוא פתאום התישב לידי. מה אתה אומר על זה?" שאל מורן והביט בידידו בצפיה.

"זה נשמע מרתק, אבל האמת שגם אותי זה די הפחיד..." אמר לוטס בגלוי לב.

"נראה לך שיכולנו ללכת לשם ביחד?" שאל מורן.

"ותראה, לא שמעתי שמישהו יכול להיות שם ממש ביחד, כי אחרת נופלים אחד על השני, אבל אם היינו מגיעים לשם ביחד ומחליטים על תכנית להפגש למטה איכשהו, נראה לי שזה היה ממש עדיף, כי אז נוכל להמשיך יחד בדרך", אמר לוטס.

"רעיון מעולה! אז מה אתה אומר? מתי הוא אמר שאתה חוב ללכת לשם?" שאל מורן.

"הוא אמר שזה צריך להיות בזמן זריחת השמש, כשגם הירח מתחיל לזרוח אחרי שהתחבא לכמה ימים. אבל הוא אמר שהאיש המוזר שבוא להגיד לי שהגיע הזמן, "ספר לוטס והרגיש את אותה הרגשה משנה בבטן, שהיתה לו כאשר האלבטרוס הודיע לו על כל הענין – מין תחושת התרגשות מהולה בפחד. "השאלה היא, מיהו האיש המוזר הזה..."

"אני שמעתי שהוא גבוה וזקוף ושהוא מגיע בדרך כלל רכוב על סוס, אבל שהוא יורד מהסוס כשהוא בא אל ילד או ילדה והוא לוקח אותם בידי ומרכיב אותם על הסוס, " אמר מורן.

"מי ספר לך את זה?" שאל לוטס.

"אמא שלי, " אמר מורן, "אבל אבא שלי אומר שהוא בא ושורק לילד ואז כשהילד בא אליו בריצה, הוא נושב עליו רוח כל כך חזקה שהוא כמעט עף אל הטירה."

"ומה אם הוא תנגש במשהו בדרך?" שאל לוטס בחשש. לוטס ומורן הסתכלו זה בזה והרגישו את אותה אימה משנה בבטנם.

"בוא נלך קצת לטפס על הדולב הענק ונשכח מכל הענין הזה, " אמר מורן. לוטס הסכים והם רצו אל הדולב העטוף ערפל. כעבור זמן-מה, הם שמעו במרחק את קולה של אמא של לוטס קורא: "ילדים! זמן לחזור הביתה!" ואז קפצו למטה מן העץ ורצו לעבר הקול, עוקפים את הסלעים בלי לפול, כיון שעניניהם היו מרגלות מאוד לערפל. כמעט תשע שנים חיו בערפל, והוא היה בשבילם דבר רגיל ואהוב ועוזר. הם הפירו אותו ואהבו להתחבא בו ולשחק בין צלליו באושר. לכלם היה בו מקום, כי הוא היה נפתח ומתפוצץ, מתפזר ומתלכד לפי משבי הרוח, הסופה והמטר.

"מעניין איך זה יהיה לחיות בלי ערפל," חשב מורן וחש שוב בהרגשה המשונה, המעיקה קצת, בתוך בטנו. אבל הוא הלך הביתה והצליח לשכוח בינתיים מהעניין ולשחק עם אחיו ואחותו הקטנים ממנו בלי לריב אתם. פתאום הוא הרגיש, שהוא דוקא היה מעדיף להשאיר אתם כאן עדין – שהוא לא כל כך רוצה ללכת לעמק הסעירות – ולכן התנהג אל אחיו ואחותו כל כך יפה, שאפילו אמא שבחה אותו. אבל הוא ידע שאין זה אפשרי, ותהיה מתי יבוא האיש המוזר ומה בעצם כל כך מוזר אצלו. הוא החליט לשאול על כך למחרת בבוקר את האלבטרוס.

2. האלבטרוס

מורן חכה לאלבטרוס מקדם למחרת בבוקר בסירה שלו. הוא שט ממפרץ העגינה אל ימת הערפל. כשהגיע ליד הצוק המשונן הבולט כמו אי מתוף הימה, הגיע אליו האלבטרוס במעוף. פרישת כנפיו הכבירה הטילה על הסירה צל הדומה לזה של דאון, ואולולא היה מורן מכיר היטב את פניו הנעימים והטובים של האלבטרוס, הוא היה ממש נבהל למראה הצל הענקי.

האלבטרוס אסף את כנפיו הלבנות והתישב על דופן הסירה. מורן ידע שהוא תמיד מקשיב לפניו שהוא מדבר ולכן פתח את השיחה בעצמו.

"אני רוצה לדעת מיהו האיש המוזר," הוא אמר לאלבטרוס. "חשבת עליי מאז שפפרת לי עליו אתמול ואני רוצה לדעת עליו יותר. איך אני אדע מתי הוא יבוא? מתי הוא יקרא לי? איך הוא נראה? לא אמרת לי בדיוק איך אדע את כל הדברים האלה. אני צריך לארוז איזה תיק לדך?"

"השאלות מציפות אותך כמו הגלים בימה הזאת – וזה טוב מאוד," השיב לו האלבטרוס. "אבל העניין הוא, שהאיש המוזר לא מודיע קודם על בואו – לפחות לא בדך הרגילה."

"אז מה בדיוק אני אמור לעשות?" שאל מורן.

"אני מספר לך עליו ואתה צריך להתכונן," אמר האלבטרוס ומורן התחיל ממש להתעצבן, כי העוף הגדול בעצם לא אמר לו כלום, שום דבר שאפשר להבין באופן הגיוני.

"מה זאת אומרת? איך בדיוק אני אמור להתכונן אם אני לא יודע עליו כלום?" הוא שאל בקוצר סבלנות.

"הערב במערה הצפה אגיד לך יותר. בוא ביחד עם לוטס בסירה, ברגע שבו השמש תעלם מתחת לים," אמר האלבטרוס ואז פרש את כנפיו האדירות והמריא לשמי הערפל.

מורן צפה אחריו ושם וחש את התחושה המוזרה בבטנו. לכן תפס את המשוטים וחתר בכל כוחו. כשהגיע לחוף, ההרגשה המשונה חלפה קצת והוא עגן את הסירה ויצא לכיוון הבית של לוטס.

לוטס גר בבית ערפל, שבחצרו צמח עץ תות ענקי. תוך כמה רגעים כבר ישבו הוא ומורן במרומי עץ התות והיו שקועים בשיחה חשובה מאוד על מה שארע אותו בוקר.

לקראת אחר הצהריים הם נפרדו, תוך החלטה להפגש ליד הסיירה של מורן קצת לפני שקיעת השמש. מורן חזר לביתו ותהה אם מתר לו לספר על כל זה לאבא ואמא שלו. הוא החליט בינתיים לשמור על כל העניין בסוד.

כשהתקרבה שעת השקיעה, הוא לבש חלצה עליונה חמה על חלצתו הקצרה, אמר לאמו שהוא הולך אל חבר שלו ויחזור לקראת ארוחת הערב, והלך אל מפרץ העגינה.

הם שטו כמעט בשתיקה אל ימת הערפל. צבעי השקיעה השתקפו באופן כל כך מפלא בצעיפי הערפל התמידים שעל הימה, שהיה צריך ממש להתרכז בנווט, אחרת יכלו בקלות להגיע למקום שפָּלַל לא התכוונו להגיע אליו.

כשהגיעו אל המערה הצפה, הם קשרו את הסיירה לאחד הזיזים שלה – הם ידעו היטב שאסור סתם להשליך עוגן, כי המערה עצמה מסוגלת פתאום לצוף ולהעלים ואז הסיירה תתרחק מהם.

הם נכנסו פנימה והתישבו על שני סלעים רכים. תוך שניות מעטות, שמעו משק כנפים כבירות וצל ענקי של כנפי האלבטרוס רחף כמו ענן דרדך פתח המערה הצפה. העוף הגדול נחת תוך שהוא מקפל את כנפיו והתישב לידם.

”באנו,“ אמר מורן וידע שמלה אחת מצדו תספיק כדי שהאלבטרוס ידבר.

”מה שהכי מוזר אצל האיש המוזר, זה שהוא לפעמים זקן ולפעמים צעיר, לפעמים מבגר ולפעמים בחור – כמעט נער. אי אפשר לדעת איך הוא יראה בכל פעם שפוגשים בו,“ אמר האלבטרוס.

הנערים היו דרוכים להקשיב והמומים מכדי לשאול שאלות, אבל העוף הגדול הבין ללבם והשיב בעצמו.

”אתם תדעו כשהוא נגיע אליכם, כי הוא יתן לכם סימן. כל אחד מכם יקבל ממנו סימן בחלום שהוא יחלום באחד משלושת הלילות הקרובים. כל אחד יקבל סימן משלו ולפניו הוא יצטרך לעשות משהו – גם אני לא יודע מה. אני הצפור המבשרת על האיש המוזר, אבל הוא לא מגלה לי את הסודות שיש לו עם כל ילד שצריך להגיע אל הבלוע. אני יודע רק את מה שהוא חושב שאני צריך לדעת.”

מורן ולוטס הביטו זה בזה והמתח שבלבם הלך וגבר. ”הלילה! אולי הלילה!“ חשב מורן, ”ואולי בעוד שני לילות ואולי בעוד שלשה! זהו! הרגע שלנו נגיע!“ ולבו פעם חזק מרוב התרגשות.

”עכשו בואו אחרי, אני אסמן לכם את הדרך באורות הכנפים הלבנים שלי. קחו שניכם משוטים, כדי שכל אחד מכם יוכל לחתור בשתי ידים – הגלים נעשו גבוהים,“ אמר האלבטרוס והתרומם אל תוך הערפל.

הנערים זנקו לתוך הסיירה, לקחו כל אחד משוט והחלו לחתור ביחד, תוך שהם סופרים בקול רם כדי לשמור על קצב אחיד. הם שמרו על קשר עין עם האלבטרוס, שלפעמים דאגה כדי להאט את מעופו, כשראה שהם נאבקים בגלים גבוהים במיוחד.

כאשר הגיעו אל מפרץ העגינה, היו מורן ולוטס מתשים. הם הטיילו את העוגן אל קרקעית הים וקשרו את הסירה אל אחד מזיזי הסלעים. האלבטרוס המשיך משם אל תוף החשכה והם פנו ללכת לביתם.

כשהם נפרדו בצומת השבילים, שבו כל אחד היה צריך ללכת לכיוון אחר, הם נתנו זה לזה טפיחה קלה על הכתף, לאות שהם מבינים זה את זה.

שניהם הלכו לביתם שקטים ושקועים במחשבות.

3. החלומות

באותו לילה חלם מורן שהוא פוגש איש גבוה ורזה על השביל המתפתל במעלה הר הערפל. כשקם בבוקר ידע מיד שהוא מכרח להתארגן לטיול הליכה סודי. הוא נעל את נעליו הגבוהות, בקש מאמא שתכין לו תרמיל גב קטן עם כריכים ובקבוק שתיה ויצא לדרך עוד לפני שאחיו ואחותו התעוררו. אמא הבינה שמתרחשים דברים שהיא רק יכולה לנחש מהם ולא שאלה יותר מדי. "אם לוטס יגיע תגידי לו שאני אבוא אליו כשאחזור", אמר לה מורן, אמר שלום ויצא לדרך.

השביל אל הר הערפל היה אחד המקומות הקסומים באזור כפר הערפל. הוא עקף את היער והתעקל מאחוריו, כך שאי אפשר היה לראות אותו במשקפת מהבית של מורן, אפלו כשלא היה מערפל כל כך. מאחורי היער הוא התחיל לעלות בצורה מתונה ואחר כך טפס בשפוע תלול יותר ויותר, מתפתל הלוך ושוב, כך שלא היה קשה מדי לעלות בו. בדרך אל ההר עבר השביל בין עצים, שצלים האפל גרם למורן להרגיש די בודד ואפלו לפחד קצת, אך הוא אמצץ את לבו והמשיך בדרך. במקום נעים בין שמש לצל, מתחת לעץ אלון אחד, התישב מורן לאכול את הכריך והאפרסק שהביא אתו, שתי מים והמשיך ללכת.

כעבור שלשה פתולים גדולים, הוא מצא את עצמו בחלק של השביל שהיה לגמרי מסתר מן הכפר על ידי עצי אורן גבוהים. לפתע הרגיש במין רוח צל העוברת לידו. הוא הרים את עיניו וראה איש גבוה ורזה. היה לו מראה של גבר נאה וצעיר למדי, אבל המבט שבעיניו היה כל כך בוגר, עד שאפשר היה לחוש שהוא בעצם זקן ממש ויודע המון דברים. הוא היה לבוש גלימה שנראתה כעשויה קורי עכביש אפורים, שעטפו אותו כמו צעיף של ערפל סמיך. כשמורן פנה והביט בו, הוא הרגיש שהאיש המוזר הזה רואה אותו ממש עד ללב ולמחשבות ושואן שום טעם לנסות להסתתר מפניו.

האיש פתח קצת את הגלימה ועטף אותה סביבו וסביב מורן, כך שיכלו לדבר בפנים באופן פרטי ובלי שיצורים אחרים יראו או ישמעו אותם.

"בעוד שני ימים, אחרי ארוחת בוקר טובה, תגיע עם התיק שלך אל גבעת הצריחים. גם לוטס יבוא. אני אראה לכם את הדרך אל הצריחים ומשם למטה אל הבלוע. יש לך שאלות?"

מורן הרגיש כל כך נרגש, שבקושי הצליח לחשוב על שאלה אחת מכל השאלות שעלו בלבו. בעצם, הדבר העקרי שרצה לשאול היה, איך היה למטה בעמק הסערות ולאן ימשיך משם, ומה תהיה דרכו אחרי העמק הזה. הוא רצה לדעת מה יתן לו בטחון ומי יראה לו את הדרך ככל שיתקדם. אבל הוא

לא ידע אם האיש המוֹזֵר יסכים לתת לו כל כך הרבה תשובות. מצד שני, הוא פחד שאם לא ישאל כלום, הוא יתחרט על כך. לכן אָזַר עוזו ושאַל שאלה, שהוא הרגיש שיש בה מין מפתח לכל שאר הדברים: "איך קוראים לך, בעצם?"

"אהה, זאת שאלה טובה מאוד, ילדי. אני איש ארץ התמורות הנצחית. אני מלווה את הילדים והנערים בכל מעבריהם בארץ הזאת, ששוררת בכל ושכל הארצות נמצאות בתוכה. זו הארץ המסתורית ביותר ואני המלך שלה. אני לובש צורות שונות. לעתים אני זקן ולעתים צעיר – ככה הדברים בארץ התמורות של הנצח. אני מראה לכם איך להשתנות כשאתם עוברים מן ההר אל העמק וממקום למקום. אל תחשוש בני. תמיד תוכל לקרוא לי בעת צרה."

"וַאִיךָ אֶקְרָא לְךָ?" שאל מורן, שנדמה הנה לו שהאיש מדבר בחידות שפתרונו עלום ומסתורי.

"קוראים לי גלוריאן איש התמורות," אמר האיש המוֹזֵר. "אל תשכח. בעוד יומים, לפני ששמע הצהרים תגיע למרום השמים, עלה אל גבעת הצריחים. אני אהיה שם. להתראות!"

"גלוריאן..." חזר אחריו מורן הנדהם. בעודו אומר את שמו, הסתובב האיש בתוך עטיפת הערפל האפורה שלו והלך משם במין הליכה, שנראתה ספק דלוג ספק רחוף, כאילו היה רוכב על סוס בלתי נראה.

מורן החליט לעלות עד ראש ההר. ההליכה המאמצת עזרה לו להתגבר על ההתרגשות ונרמה לו להרגיש קצת יותר גדול ובוגר. הדרך לשם כבר לא הייתה ארבה והוא עמד על הפסגה והשקיף למטה בין צעיפי הערפל שעטפו את הגבעה והכפר שלו. הוא ראה חלקים מימת הערפל וכתמים ירקים, שיזעו שהם צמרות עצי התות שבחצרו של לוטם. המחשבה על לוטם נרמה לו פתאום להרגיש בודד נורא והוא החליט לרדת מן ההר מהר ככל שיוכל.

הירידה הייתה כמובן קלה יותר וכעבור שעה קלה הגיע בחנורה לכפר, הניח את התרמיל שלו בבית, אמר שלום לאמא ויצא אל בית ידידו. לוטם היה בחצר וכשראה את מורן שמח מאוד. הוא לא חלם עדיו חלום מיוחד בלילה ויתהה אם מורן כן חלם את החלום המיוחד שלו. את השעות הבאות בלו על עץ התות ומורן ספר ללוטם איך פגש את האיש המוֹזֵר.

אך דבר אחד לא ספר לו – הוא לא אמר לו את שמו של האיש. לבו אמר לו, שגלוריאן יעדיף לגלות את שמו בעצמו לכל ילד שישאל אותו. חוץ מזה – כך חשב – אולי בכלל כל זה נדמה לי ולא ממש קרה לי? אם זה יקרה גם ללוטם, ואם גם לו יגיד האיש המוֹזֵר את אותו שם, אז אני אדע שכל זה באמת נכון. זאת תהיה מין הוכחה, לא? הוכחה לעצמי, שלא רק חלמתי את כל העניין, שאני לא סתם מדמין את זה לעצמי... אז אני אחכה ואראה מה יקרה ללוטם ומה הוא יספר לי.

באותו לילה חלם לוטם שהוא הולך ביער הערפל ועובר הרפתקה עם אביר חרבות בסביבת מערת הדוב הנטושה. החלום היה מפחיד למדי, אבל כשהתעורר וקלט מה זה אומר – שהוא, לוטם, יצטרף ללכת בעצמו ולבדו לאזור המערה הנטושה שביער – נמלא לבו פחד של ממש. הוא הסתובב כל הבוקר בתחושת מועקה ולא ידע מה לעשות. לבסוף החליט לספר לאבא שלו על החלום ולהתייעץ אתו. הנה לו אבא שהבין ענין וידע לבטח מה לעשות. הרי לא רק הוא צריך לרדת בבליע, הרי כלם

עוברים את זה – אפילו הבנות – אז לא יכול להיות שאסור להגיד כלום לאבא, כך חשב. הוא החליט להתגבר על רצונו לעשות הכל לבד ולנסות לראות מה אבא יגיד.

הוא מצא את אבא בסככת העץ שבחצר, בונה איזה מתקן גדול מקורות עץ ארכות.

”אבא, אני יכול לשאול אותך משהו?” שאל לוטם.

בתקופה האחרונה קרה כל כך מעט שלוטם שאל אותו משהו, שאביו הפסיק כמעט מיד לעבוד, התיישב על הספסל והתפנה אליו. ”מה הענין, בן שלי?” שאל ומבט אוהב בעיניו.

”אבא... תגיד... אם הייתי צריך ללכת למערת הדוב הנטושה, היית פוחד עלי?” שאל לוטם בהסוס קל. הוא לא ידע עד כמה מתר לו לספר לאבא ואם האיש המוזר יכעס בסוף שהוא ספר לו.

”למערה הנטושה שביער? הממ... תראה, כבר שנים מאז שעזבו אותה הדבים החומים הגדולים שגרו שם, כך שמדבים אני לא חושש. מה שכן – די חשוף שם באזור המערה ולא הייתי רוצה שתסתובב שם בשעות הערב והלילה. אבל בשעות היום זה בסדר. אתה יכול לקחת את הקשת והחצים שלך ואם משהו יפחיד אותך, תוכל לירות חץ לעברו ולהפחיד אותו בתורה. אני גם אתן לך חתיכת אריג זוהר, ואם תקלע לצרות, תוכל לקשור אותה אל קצה החץ ולירות בו גבוה כמו שאתה יודע, ואני אראה את החץ ואבוא לעזרתך. מה אתה אומר?”

”זה נשמע טוב”, אמר לוטם בתחושת הקלה. אבא תמיד ידע מה לעשות בכל מיני מצבים קשים... זו הייתה הרגשה טובה מאוד, לדעת זאת. מענין אם גם האיש המוזר יהיה כזה, כמו אבא שלו, דואג ואוהב תמיד, אפילו שלפעמים הוא נראה קצת קשוח...

”בסדר אבא. אז אני יוצא כבר עכשיו, יש לי משהו לעשות שם. אני אשתדל לחזור כמה שיותר מהר, טוב?”

”מאה אחוז בן. אני סומך עליך!” אמר אבא ודבריו גרמו ללוטם להרגיש פתאום גדול כזה, כמעט מבגור.

הוא התארגן די מהר ויצא לדרכו. הוא ידע שאין לו ברירה אלא ללכת לבדו. עם כובע, תרמיל גב קטן ובו פריד ובקבוק מים, וכן הקשת שלו וכמה חצים – הלך דרך הערפל עד ליער ונכנס לתוכו. היער היה חשוף במיוחד אותו יום וככל שהלך פנימה החשיך עוד יותר, אבל פה ושם בצבצה השמש מבעד לעצים כשהערפל התפזר קצת ועודדה אותו להמשיך הלאה. הוא ידע שאומץ-לב הוא אחד הדברים החשובים במסע שאליו הוא יוצא. והוא ידע גם, שבגלל שהוא קצת יותר מבגור בגילו ממוזר, נתנו לו משימה קצת יותר מפחידה, כדי לבדוק את האומץ שלו. הוא פשוט ידע זאת בלי שאמרו לו. הוא הרגיש זאת בלבו.

לכן הוא חשב את המחשבות האמיצות ביותר שהצליח לאסוף בתוך לבו והמשיך ללכת הלאה. כשהתקרב אל המערה, היה כל כך חשוף שהוא לקח את היד הזוהר שנתן לו אבא וקשר אותו סביב אחד החצים שאותו החזיק בתור פנס. כך הגיע אל מערת הדוב הנטושה. כשנכנס אל פתח המערה, הוא שמע פתאום קול רחש רם והרגיש משהו פרותי מתנועע מהר סביבו. הוא נבהל נורא. אך כיון שלא הרגיש שום נשיכות או שריטות, הוא נשם עמוק ונסה להרגע. כאשר התרגלו עיניו לחושך, הוא

רָאָה שֶׁם עֲדַת דְּבִיבוּנִים שָׁבְאוּ לְשִׁתּוֹת מִיָּם מְשֻׁלּוּלִית דְּמוּיַת בְּרָכָה שְׁנוּצָרָה בְּחִזִּית הַמְעָרָה. בּוֹאוּ הַבְּהִיל אוֹתָם וְהֵם הִתְגוֹדְדוּ וּבִקְשׁוּ לְבְרוּחַ, אֲבָל כַּעַת נִרְגְּעוּ וְהִמְשִׁיכוּ לְשִׁתּוֹת.

לוֹטֵם יָשָׁב עַל סֵלַע לִידָם וְאָכַל אֶת הַכָּרִיד שְׁלוֹ, אוֹחִז בְּיָדוֹ אֶת הַחֶץ הַזּוֹהֵר.

כְּשֵׁסִים לְאָכּוֹל, אֲזַר אוֹמֵץ וְעָשָׂה סִיבּוּב מִסָּבִיב לַמְעָרָה לְרֵאוֹת אִם יֵשׁ שֶׁם מִשְׁהוּ מִיָּחַד שֶׁהוּא אָמּוֹר לַמְצוּא אוֹ לַעֲשׂוֹת – אוֹלֵי הוֹרְאוֹת סוּדִיּוֹת כְּלִשְׁהוֹן, אוֹ בְּדוּמָה לְכָד.

הַהֲלִיכָה סָבִיב הַמְעָרָה דְרָשָׁה מִמֶּנּוּ אוֹמֵץ בְּחֻשְׁכָּה הַזֹּאת. כְּכֹל שְׁנִסָּה, לֹא הֲצִלִּיחַ לְשִׁכּוּחַ שְׁפַעַם גְּרוּ בַּמְעָרָה זֶה דְּבִים חוּמִים אֲמַתִּיִּים. הוּא יָדַע הֵיטֵב שְׁדָבִים יְכוּלִים לְתַקּוּף בְּנֵי אָדָם וּבְנֵי אֵי שִׁלְדִים... וְאִז חָשַׁב עַל עֵמֶק הַסְּעָרוֹת וְהַתְּרַפְּתָקָאוֹת הַצְּפוּיּוֹת לוֹ שֶׁם – אֲפִלּוּ אֲבָא סִפְרָ לּוֹ עֲלִיהוֹן – וְהַחֲלִיט שֶׁמִּסְפִּיק לְחֻשׁוֹב עַל דְּבָרִים שֶׁלֹּא קוֹרִים בְּאֲמַת וְשִׁאִין לוֹ מָה לְפַחַד מְדָבִים בַּמְעָרָה שְׁנִנְטָשָׁה כְּבָר מִזְמָן.

כְּשֶׁהִגִּיעַ סָבִיב הַמְעָרָה לְצַד הַשְּׁנִי, הוּא רָאָה אִישׁ יָשִׁישׁ יוֹשֵׁב עַל הַסֵּלַע הַגָּדוֹל שְׁמוּל הַמְעָרָה. הִיָּתָה לוֹ גְּלִימָה לְבָנָה, שְׁנִרְאָתָה כְּעֵשׂוּיָה פְּתִיטִי כְּפּוֹר, וְלוֹטֵם הַתְּפִלָּא אִידָּהּ הִיא לֹא נִמְסָה בְּאִוִיר הַיַּעַר הַלַּח. כְּנִיּוֹ נִרְאוּ חֲכָמִים מְאוּד וּמִתוֹדֵד הַקְּמִטִים הַבִּיטוּ עֵינֵים כְּחֻלוֹת שְׁמִבְטוֹן הִיָּה פִּקְחִי וְחוּד־לֵב. לוֹטֵם לֹא יָדַע כִּיצַד, אֲבָל הוּא הִרְגִישׁ כְּאִלּוּ הָאִישׁ הִזָּה כְּבָר מְכִיר אוֹתוֹ וְאוֹהֵב אוֹתוֹ. אוֹלֵי לֹא כִּמוֹ אֲבָא וְאֲמָא, אֲבָל בְּכֹל זֹאת אוֹהֵב – זֶה הִיָּתָה הַמֶּלֶךְ הַיְחִידָה שֶׁעֲלָתָה בְּדַעְתּוֹ לְהַרְגִישָׁה הַזֹּאת. לְכֹן הוּא הִתְקַרֵּב אֵלָיו וְאָמַר לוֹ: "שְׁלוֹם!"

"שְׁלוֹם לוֹטֵם," אָמַר הַיְשִׁישׁ, שֶׁכְּנִרְאָה יָדַע אֶת שְׁמוֹ, מָה שֶׁעוֹד יוֹתֵר חִזֵּק אֶת הַהַרְגִישָׁה שֶׁהִיָּתָה לְלוֹטֵם, שֶׁהָאִישׁ כְּבָר מְכִיר אוֹתוֹ אִיכְשָׁהוּ. "אֲנִי גְלוּרִיאַן, מְלִיד אֶרֶץ הַתְּמוּרוֹת. בּוֹא לְגַבְעַת הַצְּרִיחִים מְחַר לְפָנַי שֶׁהַשְּׁמֵשׁ תִּגִּיעַ לְמְרוֹם הַשָּׁמַיִם. גַּם מוֹרֵן יְבוֹא. אֲנִי אֶהְיֶה שֶׁם וְאֶרְאָה לְכֶם אֶת הַדָּרָד לְמַעֲלָה אֶל הַבְּלוּעַ. וְעוֹד מִשְׁהוּ: אֵל תַּחֲשׁוּשׁ, בְּנִי. אֲנִי מְבַטִּיחַ לְךָ שֶׁאֲשִׁמּוֹר עֲלֶיךָ וְשִׁתּוּכֵל לְקִרְוֹא לִי בַּעַת צָרָה."

לוֹטֵם הַתְּפִלָּא אִידָּהּ אִישׁ קָשִׁישׁ כֹּל כֵּךְ יוֹכֵל לְעַזּוֹר לָהֶם וְלְהַצִּיל אוֹתָם בַּעַת צָרָה, אֲבָל הַתְּבִישׁ קִצַּת לְשִׁאוֹל אוֹתוֹ. הוּא גַם לֹא רָצָה לְהַעֲלִיב אוֹתוֹ, אֲבָל חוּץ מִזֶּה, הוּא הִרְגִישׁ שֶׁהָאִישׁ הִזָּה חָכֵם מְאוּד וְשִׁישׁ לוֹ אִיזָה סוּד, שֶׁבְּזִכּוֹתוֹ הוּא מְצִלִּיחַ לְעַזּוֹר לְמִי שֶׁזָּקוּק לוֹ בְּאֲמַת. לְכֹן הוּא הִתְאַפֵּק וְלֹא שָׂאֵל. "אֲנִי בְּטַח אֶרְאָה כְּבָר לְמָה הוּא הַתְּפוֹן," חָשַׁב לְעַצְמוֹ.

"בּוֹא לוֹטֵם, תָּן לִי אֶת יָדְךָ," אָמַר לוֹ הַיְשִׁישׁ. לוֹטֵם קָרַב אֵלָיו וְנָתַן לוֹ אֶת יָדוֹ. הָאִישׁ לַחֶץ אוֹתָהּ בְּחוּם בֵּין כְּפוֹתָיו וְאָמַר לוֹ, "מְחַר, לְפָנַי הַצְּהָרִים. עַל גַּבְעַת הַצְּרִיחִים." עֲכָשׁוּ קָם הַיְשִׁישׁ לְאֵט לְאֵט, כְּאִלּוּ קָשָׁה לוֹ לְנוּעַ, אֲבָל אִז הִסְתוּבֵב לְאַחוֹר בְּמַהִירוֹת מְפִתִיעָה וְדִלֵּג-רַחֵף מִשֶׁם בְּתוֹדֵד גְּלִימָתוֹ הַלְּבָנָה בְּמַהִירוֹת מְדַהִימָה עוֹד יוֹתֵר. לוֹטֵם הַבִּיט בּוֹ בְּפִלְיָה וְנִדְמָה הִיָּה לוֹ, שֶׁהָאִישׁ דּוֹהֵר מִשֶׁם עַל סוּס בְּלִתֵּי נִרְאָה.

הוּא פָּנָה לְאַחוֹר וְהַחֲלִל לְעַעוֹד בְּחִזָּרָה דְרָדֵד הַיַּעַר. לְפָתַע שָׁמַע קוֹל נְהֻמָּה. לְבוֹ וּבִטְנֵו הַתְּכּוּצוֹ בְּפַחַד וְהוּא תַּפֵּס בְּתוֹשִׁיָּה רַבָּה אֶת הַחֶץ הַזּוֹהֵר, דְרָדֵד בּוֹ אֶת הַקְּשֻׁת, שֶׁלַח אוֹתוֹ בְּכֹל כּוּחוֹ לְכוּוֹן שְׁבוּ יָדַע שֶׁנִּמְצָא בֵּיתוֹ וְהַחֲלִל לְרוּץ. כְּעַבּוֹר רָגַע שָׁמַע מְאַחוּרָיו קוֹל חֲבָטָה עַז וְכִמְעַט כְּהֶרֶף-עֵין מְצָא אֶת עַצְמוֹ עֲטוּף בְּחֻבוּקוֹ הָאוֹהֵב שֶׁל אֲבָא.

”אבא! איך הגעט הנח?״ שאל נדהם ולבו הוצף ברנש אדיר של הקלה.

”שמרתי עליך. מרגע שבקשת עזרה באמצעות החץ הזוהר, כבר הייתי כאן מוכן לעזרתך, כי חפיתי לך ורצייתי לשמור עליך בסביבת המערה הנטושה. מה ששמעת לא היה דוב, אלא חזיר יער, שהיה מכאיב ביותר אלו היה נתקל בך ברצתו. החץ שלי הפיל אותו מיד וטוב שכך. בוא, גלך הביתה!”

כשהגיעו לביתם בכפר הערפל, ירד כבר הערב ואמא ושתי אחיותיו של לוטס חכו להם ליד שלחן ערוך לארוחה טעימה. באותו לילה הלך לוטס לישון מתוך ידיעה שמחר יצא לדרך. הידיעה הזאת מלאה אותו במתח והתרגשות עזים ולקח זמן רב עד שהצליח לבסוף להרדם.

4. המנהרה האפלה

למחרת, לפני צהרי היום, עמדו מורן ולוטס מתוחים ונרגשים מתחת לאלון הגדול למרגלות גבעת הצריחים ודברו בלחש ביניהם.

”גלוריאן אמרת?״ שאל מורן. ”אתה בטוח?”

”כן, אני בטוח במאה אחוז שזה השם שהוא אמר לי!” אמר לוטס.

”אם ככה זה ברור – כל הענין הזה הוא נכון ולא איזו המצאה. לא יכול להיות שהיינו חושבים כל אחד מאתנו בנפרד על השם הזה תוך יום, בלי לספר על כך אחד לשני,״ אמר מורן.

”נכון, בחיי!” אמר לוטס, ”איך לא חשבת על זה? נכון, מכרח להיות שהוא קים באמת!”

... את ההמשך תוכלו לקרוא

בספר ”הילדים מכפר הערפל בעמק הסערות”...